

У суботу је у Охриду председник Србије рекао да, премда он „ништа није потписао“, „некакав договор је постигнут“ ([овде](#)).

То су потврдили и остали договарачи. Косовски премијер је, тако, казао да „између страна“ постоји „јавни договор“ ([овде](#)). А министар дипломатије ЕУ Жозеп Борел изјавио је да се „анекс и споразум сматрају прихваћеним“ (

[овде](#)

), те да ће текст анекса одмах бити објављен на сајту његовог министарства – што је и учињено (

[овде](#)

).

Потврда договора дошла је и од изасланика САД за Западни Балкан Габријела Ескобара, који је у Охриду казао да је „вечерас постигнут тежак, али неопходан договор Београда и Приштине“ ([овде](#)).

Тачно је да ништа није потписано. Али, универзитетски професор Зоран Чворовић, уочи Охрида, објаснио је да [Бечка конвенција о уговорном праву](#) (1969) омогућава да међународни уговор „стране могу оверити на било који начин на који се међусобно договоре – то може бити и

усмени

споразум, пошто међународно право има принцип да је сваки споразум обавезујући“ (

[овде](#)

; прев.

[овде](#)

).

Погледао сам Бечку конвенцију. И доиста, одмах у члану 3 лепо се каже да „међународни споразуми који нису закључени писменим путем“ такође имају „правну вредност“ и „потпадају под међународно право ([овде](#))“.

После Охрида Чворовић је на друштвеним мрежама прокоментарисао да је Охридским изјавама процес склапања међународног споразума, који је почео 27. фебруара, завршен. Дакле, имамо споразум.

Важан моменат код Анекса је изостанак редоследа испуњавања договореног: „Косово и Србија су сагласни да ће се сви чланови (Споразума) спроводити независно један од другог“. То, рецимо, значи да Приштина практично одмах може да тражи улазак „Косова“ у УН (чл. 4 Споразума), док Београд то не сме да опструира зато што косметски Срби још нису добили аутономију

Када пажљивије погледамо сам текст [Споразума](#) и [Анекса](#) видимо да је ово *тространи* споразум: између Београда, Приштине и Брисела.

Брисел има функцију арбитра, он оцењује да ли Београд и Приштина поштују договорено. Кроз донаторске конференције, Брисел даје *награде* Београду и Приштини ако испуњавају Споразум. А кроз блокаду придруживања ЕУ додељује им *казне*, ако га се не држе.

Важан моменат код Анекса је изостанак редоследа испуњавања договореног: „Косово и Србија су сагласни да ће се сви чланови (Споразума) спроводити независно један од другог“ ([овде](#)). То, рецимо, значи да Приштина практично одмах може да тражи улазак „Косова“ у УН (чл. 4 Споразума), док Београд то не сме да опструира зато што косметски Срби још нису добили аутономију.

Тако се, Охридским пристанком („некакав договор је постигнут“), Београд сагласио да се претварање „Косова“ у независну државу (а у неком тренутку и чланицу УН), чврсто веже за приступање Србије ЕУ. Као што је то рекао и председник Србије ([овде](#)): „Ако ми будемо желели да напредујемо на европском путу, наш напредак ће бити цењен и кроз то колико и шта ћемо да урадимо по питању имплементације овог (Споразума и Анекса)“.

Ако треба да оценим Охридски пристанак, онда могу да кажем да је то рачун без крчмара. А крчмар су грађани Србије.

Милош Ђурић, председник Српске народне странке, са својим колегама из Српске народне странке, у Охридском рачунању без крчмара.